

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci **žalobce: M.P.**, nar. „X“, „X“, **zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23.05.2016, č.j. KrÚ 39036/2016/ODSH/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 27. 1. 2016, č.j. OSA/P-1009/15-D/108, jímž byl žalobce uznán vinným ve společném řízení ze spáchání dvou přestupků, a to 1) podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ust. §8 odst. 4 tohoto zákona, a dále 2) podle ust. §125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu rovněž porušil ust. §18 odst. 4 tohoto zákona. Těchto přestupků se dopustil tak, že dne 8.7.2015 v 08:28 hodin jel v Pardubicích, na ulici Hradecká, ve směru jízdy od Masarykova náměstí

k místní části Polabiny, jako řidič vozidla tovární značky BMW, registrační značky XY, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50km/h, neboť mu byla hlídkou Městské policie Pardubice naměřena rychlost 74 km/h (po odečtení možné odchylky ± 3 km/h mu byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 71 km/h), dále že se dopustil přestupku rovněž dne 08.07.2015 v 08:49 hodin, kdy v Pardubicích, na ulici Hradecká, ve směru jízdy od Masarykova náměstí k místní části Polabiny, jako řidič vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50km/h, neboť mu byla hlídkou Městské policie Pardubice naměřena rychlost 83 km/h (po odečtení možné odchylky ± 3 km/h mu byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost 80 km/h). Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v rozsáhlé žalobě uvedl rozsáhlé námitky včetně odkazů na judikaturu (žaloba má 115 odstavců). V těchto jednotlivých žalobních bodech namítal, že místo spáchání přestupků bylo nedostatečně určeno ve výroku, žalovaný se nevyjádřil k některým navrženým důkazům (důkaz ohledání místa celého úseku silnice), měl být vyslechnut spolujezdec žalobce za účelem, že v daném místě nebyla pro měření maximální povolená rychlost 50 km/h, jak tvrdí žalovaný. Výrok rozhodnutí neumožňuje dostatečně přesný závěr, zda bylo naměřeno v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost upravena obecnou právní úpravou 50 km/h nebo dopravní značkou B20A, tj. dopravní značkou povolená nejvyšší rychlost maximálně 70 km/h. Dále žalobce v žalobním bodu „*absence formy zavinění*“ rozsáhle rozváděl své názory o nezákonnosti výroku rozhodnutí, ve které absentuje určení formy zavinění, což tvrdil i během správního řízení, dále poukázal v žalobním bodu „*neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí*“ rovněž na svou námitku uplatněnou ve správním řízení o tom, že bodový postih by měl být uveden ve výroku rozhodnutí. Rovněž jako ve správním řízení namítl, že byl uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, přičemž považuje za nesprávné tvrzení žalovaného o tom, že pro aplikaci ustanovení § 125c odst. 5 cit. zák. a pro udělení sankce zákazu řízení je třeba, aby se jednalo o řízení pravomocně ukončené. V žalobním bodu označeném jako „*neoprávněné měření rychlosti na daném úseku*“ žalobce opětovně poukázal na svou námitku, kterou uplatnil již ve správním řízení, přičemž uvedl svou argumentaci k názoru žalovaného, který se týkal této námitky, že ze stanoviska Policie České republiky měření městskou policií není zřejmé, „*že by tuto listinu Policie ČR schválila*“, tento podklad byl opomenut při rozhodování. Dále žalobce obdobně jako ve správním řízení namítal „*neprojednání přestupku ve společném řízení*“, kdy v odvolání uvedl, že správní orgán se nijak nezabýval přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, kterého se měl žalobce též dopustit, což je zřejmé z podkladů obsažených ve spisu, správní orgán přestupky patrné z obsahu podpisu selektoval a „*jednání vedl proti dvěma ze tří*“. V dalším žalobním bodu označeném jako „*okolnosti vylučující protiprávnost*“ zopakoval svou námitku z odvolání, tj. že zde existovala okolnost vylučující protiprávnost jednání, vozidlo, za které se chtěl zařadit, náhle zrychlilo, „*v důsledku čehož musel žalobce zvýšit rychlost, aby mohl manévr, tj. přejezd z pruhu do pruhu dokončit*“. Žalovaný však přisvědčil „*verzi strážníků*“, to však nemůže takovou námitku žalobce vyvrátit. Měla být provedena svědecká výpověď spolujezdce žalobce jako řidiče, byla porušena zásada zákazu tzv. deformace důkazů, odmítnutí provedení důkazů výsledkem spolujezdce žalobce nebylo řádně odůvodněné. V žalobním bodu označeném jako „*neprokázání totožnosti řidiče v případě přestupku dle výroku II. rozhodnutí*“ žalobce namítl, že po naměření rychlosti nebyl ztotožněn řidič vozidla ve správním řízení, že jím nebyl on, ale jeho spolujezdec, nebylo prokázáno, kdo vozidlo řídil, když bylo změřeno na odjezdu. Byl vyslechnut pouze jeden ze tří zasahujících

policistů, je zde důvodná pochybnost o tom, že by ostatní policisté nepotvrdili verzi žalobce, když z fotografie z místa spáchání přestupku je vidět, že se řidič vozidla nachází vně vozidla. Žalobce se nemohl k podezření na místě jakkoliv vyjádřit, zopakoval, že vozidlo na odjezdu „neřídil“. Rovněž jako ve správním řízení dále v žalobním bodu označeném jako „*nesprávně provedené měření*“ namítal, že nebyl dodržen návod k obsluze, měření bylo provedeno pod úhlem větším než 0%, na policejním vozidle byla poničená karoserie, rychloměr byl ustaven na nestabilní „*trojnožce*“, rychloměr nebyl schopen řádně měřit. Žalobce požadoval, aby bylo do spisu doplněno vyjádření výrobce rychloměrů, jaký vliv mají otřesy a nárazy na rychloměr a zda je trojnožka způsobila udržet stabilitu atd. Rovněž navrhoval, aby správní orgán „*nechal přezkoušet stanovené měřidlo*“. V žalobním bodu označeném jako „*chyby při měření laserovými rychloměry*“ opětovně uvedl své tvrzení o dokumentu BBC a o jednom rozsudku řešeném v „*Ohiu*“, ze kterých vyplývá, že rychloměr dokáže naměřit rychlost i stojícímu vozidlu, dále popisoval celý „*slip effect*“, který za nepřesnost měření může, navrhoval provést vyšetřovací pokus, avšak žalovaný toto odmítl provést, přičemž námitky žalobce nevyvrátil. K tomu, jak tomu bývá v případě žalob jmenovaného advokáta již notoriitou, rozvíjel své rozsáhlé úvahy týkající se těchto údajných chyb měření. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, neztotožnil se s argumentací žalobce a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jak již soud uvedl, rozsáhlá žaloba v žalobních bodech obsahuje obsáhlé námitky. Tyto námitky jsou jak procesně právní, tak i hmotně právní, přičemž převážně obsahují polemiku žalobce, resp. jeho právního zástupce, s názory žalovaného, neboť i když v dané věci zastupoval žalobce svým účelovým a obstrukčním jednáním známý zmocněnec M.J., který většinou podává odvolávání v blanketní formě, tak v dané věci byly v přestupkovém řízení uplatněny procesně právní i hmotně právní námitky, se kterými se žalovaný vypořádal v žalovaném rozhodnutí. Pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí však není stěžejní, zda je reagováno buď správním orgánem, nebo potažmo soudem na každou námitku žalobce.

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se **správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.** Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům*

účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil zmíněných přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Krajský soud považuje za rozhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5As 122/2011 – 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ Nyní v posuzované věci správní orgány tomuto požadavku dostály. Podklady, ze kterých správní orgány vycházely při zjištění skutkové podstaty stavu věci a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupků. Proto žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce, která byla spolehlivě zjištěna a která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).

Ke hmotně právním námitkám žalobce je zároveň třeba konstatovat, že v přestupkovém řízení sice platí zásada oficiality, která znamená, že primárně důkazní břemeno je na straně správního orgánu, avšak pokud je tvrzení obviněného z přestupku některým z důkazů zpochybněno, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č. j. 3As 9/2013-35). Opačný případ by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného či jeho zmocněnce by musel dokazovat správní orgán, což by „vedlo k absurdním situacím“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č. j. 3As 9/2013-35). To by pak ad absurdum jednoduše obviněný či jeho zmocněnec mohli zpochybnit provedené dokazování a zjištěný skutkový stav jen tak, že by

žalobce popřel, že se přestupku dopustil, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, že je třeba provést další dokazování a „přezkoušet“ policisty, jak aplikovat návod k obsluze, tedy bez jakékoliv věcné námitky vyvolávající důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu (§3 zák. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“). Přičemž správní orgán by ex officio musel vyhledávat za pomoci dokazování další skutková zjištění za účelem prověření celé palety bohatých obecných, spekulativních a účelových námitek. A právě takové námitky v přestupkovém řízení pravidelně vznáší zmíněný zmocněnec J., známý svou účelovou a obstrukční strategií, kterou dále obhájí a rozvádí de facto každá, tj. i tato žaloba podaná Mgr. Jaroslavem Topolem (kterého pravidelně v obdobných věcech zastupuje advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž jako v této věci zastoupení často sám přebírá), což je známo již nejen podepsanému soudu z obdobných přestupkových věcí (k závěru o účelově a obstrukčně jednajícím zmocněnci přestupců, kteří jsou v obdobných věcech v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem „a to nikoliv náhodou“, srov. např. rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31.10.2014, č. j. 18As 119/2014-34 a celá plejáda dalších rozsudků, ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27.9.2016, č.j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 a ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145 je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25.5.2017, č.j. Nao 175/2017-161 bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28.3.2017, č.j. Nao 122/2017-136 a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany). Uplatňováním těchto námitek v přestupkových řízeních je dobře znám zmíněný zmocněnec, který často zneužívá platné právní úpravy (k tomu pojednává např. rozsudek NSS ze dne 18.3.2015 č. j. 1As 16/20015 – 30, dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.7.2014, č. j. 30A 38/20014-45). Ostatně už je notorií, že tento zmocněnec a další dobře soudům známí zmocněnci (V., K., S. atd.) jsou i v judikatuře NSS považováni za zástupce jednající s obstrukčními úmysly, jak o tom např. svědčí rozsudek NSS ze dne 18.8.2016, č.j. 4 As 111/2016-35, ve kterém (srov. odst. 22) NSS potvrdil závěry podepsaného soudu ve vztahu k těmto zmocněncům obsažené v rozsudku podepsaného soudu ze dne 20.4.2016, č.j. 52 A 70/2015-49. V neposlední řadě o této notorií svědčí i rozsudek NSS ze dne 20.9.2016, č.j. 7 As 59/2016-31, jímž NSS zamítl kasační stížnost jmenovaného advokáta proti rozsudku podepsaného krajského soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 52 A 66/2015-42, kdy se NSS zcela ztotožnil se závěry tohoto soudu o obstrukčnosti a účelovosti celé strategie těchto zmocněnců a žalob podávaných advokátem Mgr. Topolem, přičemž neuznal jeho kasační námitku o nedostatku nestrannosti a nezávislosti krajského soudu za důvodnou.

Typickým projevem této účelové strategie je skutečnost, že zmíněný zmocněnec vznesl v řízení před správním orgánem prvního stupně různě obecné a ničím nepodložené vlastní spekulativní tvrzení o údajných chybách měření. V dané věci zmocněnec žalobce popíral, že by se žalobce dopustil přestupkového jednání, namítal, že změřená rychlost byla v rozporu s návodem k použití daného rychloměru, namítl chybný výběr ke změření rychlosti vozidla a neodborné nastavení rychloměru, přičemž samozřejmě navrhl provést důkazy svědeckými výpověďmi zakročujících policistů za účelem, aby je v podstatě mohl „přezkoušet“ ze znalosti návodu k obsluze a vytvořit si možnost pro další účelové námitky.

Poté následně v odvolání a v žalobě uváděl „svou verzi“, tj. že v případě druhého přestupku žalobce zmíněné vozidlo již neřídil, že místo měření mohlo být v úseku platnosti dopravní značky B20A povolující nejvyšší dovolenou rychlost 70 km/h, že existuje okolnost vylučující protiprávnost jednání žalobce (žalobce že při své jízdě byl nucen zvýšit rychlost jízdy, aby nedošlo ke střetu s nákladním vozidlem před které se chtěl údajně zařadit), že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze (že bylo provedeno pod úhlem větším než 0%), a odkazoval na televizní dokument stanice BBC o tzv. slip efektu, který má vliv na výsledky měření, či poukazoval na údajné příčiny možného pochybení při provedeném měření rychlosti (při odjezdu vozidlo žalobce bylo měřeno pod úhlem větším než 0%, měřidlo bylo vystaveno nárazu s ohledem na promáčkliny na vozidle Městské policie Pardubice, na měření měla vliv údajně viklající se „trojnožka“, na které bylo měřidlo umístěno, atd.). V daném případě však byla vina žalobce v případě uvedených přestupků spolehlivě zjištěna, a jak bude dále uvedeno, tento závěr byl podložený dostatečnými podklady, tyto vznesené pochybnosti ze strany zmocněnce žalobce a jeho právního zástupce v žalobě nebyly samy o sobě schopny bez dalšího vzbudit u správních orgánů důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu, přičemž zásada oficiality neznamená, že by správní orgány byly povinny vyvracet žalobcem a jeho zástupci vznesené spekulativní hypotézy, kterými se žalobce snaží prokázat svou nevinu. Jestliže však vina žalobce byla plně prokázána, tak pokud žalobce neunesl své důkazní břemeno ke svým tvrzením (argumentace soudu viz výše), tak v dané věci je výstižný závěr Ústavního soudu obsažený v jeho rozhodnutí sp.zn. II.ÚS1050/15 ze dne 31.5.2016, podle něhož není správní orgán v podstatě povinen prokazovat správnou funkci přístroje na měření rychlosti a manipulaci s ním, když platí, že *„prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu“*.

A o tom, že vina žalobce byla plně prokázána, nemá krajský soud pochyb, a to z následujících důvodů:

Ze správního spisu a z obou rozhodnutí je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení pro podezření ze spáchání přestupků, dále záznam o podezření o přestupku (bez vyjádření žalobce jako řidiče a bez jeho podpisu, který žalobce odmítl učinit) a dále zejména fotodokumentace, která se vztahuje k oběma přestupkům (ve vztahu k prvnímu z nich je na fotodokumentaci pořízené měřicím zařízením typu UNICAM Lidar 5 zachyceno přijíždějící vozidlo žalobce, záměrný kříž je umístěn na vozidle, snímky obsahují veškerá potřebná data týkající se překročení rychlosti, vozidlo bylo jednoznačně identifikováno, což ani žalobce nepopřel). Na další fotodokumentaci je rovněž zachyceno tímto měřicím zařízením odjíždějící vozidlo žalobce včetně údajů o změřené rychlosti, rovněž záměrný kříž je umístěn na tomto vozidle, jsou zcela zřetelné údaje o měřeném vozidle, další fotodokumentace pak obsahuje postavení rychloměrů a zmíněné vozidlo. Dalším podkladem rozhodnutí je ověřovací list ke zmíněnému měřicímu zařízení a osvědčení o proškolení z ovládání rychloměru strážníka provádějícího měření, součástí spisu je rovněž stanovisko orgánu Policie ČR určující úseky pro provádění měření rychlosti Městskou policií Pardubice (č. 1. 9 – 13 spisu). V neposlední řadě přestupkové jednání žalobce bylo prokázáno svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka P.Š.. Ten přesně popsal místo měření a způsob provádění měření, zastavení vozidla a dále i měření vozidla po jeho odjezdu. Tento svědek rovněž dostatečně žalobce jako řidiče identifikoval, když ve svědecké výpovědi uvedl, že *„na tohoto řidiče si dobře vzpomínám, když jsem si přebíral od kolegy doklady a vysvětlil jsem, ať chvíli počká, tak řekl, že za to jsou body, takže nesouhlasí s přestupkem a že spěchá do práce, to si pamatuji, to říká málokdo. Když mi říkal, že spěchá, tak se na mě podíval a zde jsem viděl, že podoba řidiče je shodná s fotografií na dokladech.“* Tento svědek potvrdil, že žalobce měl

ještě spolujezdce na vedlejším sedadle, oba nevystoupili z vozidla, a „*poté co kolega V. ukončil projednávání věci s tímto řidičem, podotýkám, že řekl, že nic podepisovat nebude, tak zavřel okénko auta a prudce se rozjel, silně akceleroval, takže jsem jej znovu změřil a opět rychlost překročil.*“ Rovněž tento svědek uvedl, že na radaru „*neměl nějaké chybové hlášení*“, uvedl, že „*kdyby bylo něco špatně, tak by se záznam o měření neprovedl.*“

Správní orgány dále vycházely z tzv. automatické funkce přístroje, když ve správním spisu je založena i příslušná část návodu k měřicímu zařízení (č. l. 17 – 37 spisu), ze kterého vyplývá, že v případě špatného měření či zachycení vozidla na spodní liště by se objevilo chybové hlášení, v daném případě, jak vyplývá z fotodokumentace přestupku, se žádné takové chybové hlášení na spodní liště neobjevilo. Proto v takovém případě správně lze vycházet z tzv. automatické funkce měřicího zařízení, když pokud byla rychlost vozidla použitým rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek NSS z 16.1.2013, č.j. 3AS 82/2012-27, dále např. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1AS 83/2013-60). Proto správně žalovaný neuznal důvodnými námitky žalobce, které jsou rozvedeny i v žalobě, které se týkaly hmotně právních otázek, zejména výsledků měření. K těmto výsledkům měření žalobce neuvedl žádnou důvodnou pochybnost, když se jedná pouze o jeho vlastní účelová tvrzení, ostatně pro zmocněnce žalobce Ing. J. a potažmo i advokáta Mgr. Topola, který žalobu podal, jak je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti a vyplývá to i z konstantní soudní judikatury, jsou typická jejich „košatá“ tvrzení o zpochybnění této automatické funkce přístroje, zahrnující různé jeho vlastní verze pro zpochybnění funkce přístroje, obsahující však jen spekulativní hypotézy (např. Dopplerův efekt, nedodržení úhlu 0%, reflexe paprsku ovlivňující výsledky měření, nedodržení návodu k obsluze, nenahustěné pneumatiky policejního vozidla atd.). Zároveň pak tito zástupci žalobce požadují, ostatně jak tomu bylo i v projednávané věci, aby tyto různé spekulativní hypotézy správní orgány prověřovaly, a pokud tak neučiní, tak to namítají v žalobě. Na tomto místě je třeba opětovně zdůraznit, že pokud byla vina dostatečně prokázána, správní orgány nebyly povinny nést důkazní břemeno za žalobce a vyhledávat k jeho hypotézám jednotlivé podklady a provádět dokazování za účelem vyvrácení těchto účelových námitek, když v tomto řízení se prokazuje vina, nikoliv nevina žalobce jako přestupce (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31.5.2016, sp. zn. II.ÚS 1050/15). Tento závěr se vztahuje i na žalobcem požadované provedení dokazování soudem. V dané věci tak nemohla obstát verze žalobce o viklající se „trojnožce“, o vlivu údajného poškození vozidla Městské policie ČR na měření, o údajném nedodržení návodu k obsluze, o měření rychlosti pod úhlem větším než 0% atd. Správní orgán vycházel tedy správně z výše uvedené automatické funkce měřicího zařízení, navíc podloženého i svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka městské policie, který uvedl, že nastavení měřicího zařízení proběhlo v souladu s manuálem k obsluze, přičemž měřicí zařízení sám sestavil dle proškolení a návodu k obsluze a s tímto zařízením provádí měření rychlosti již nejméně pět let, jak uvedl ve svědecké výpovědi (takže z tohoto důvodu, ale i s přihlédnutím k věrohodnosti jeho výpovědi, tj. výpovědi policisty – srov. NSS ze dne 27.9. 2007, č.j. 4AS 19/2007-114, nelze mít spekulace žalobce za podložené, které by vůbec byly schopny vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti), tedy lze mít automatickou funkci přístroje za plně potvrzenou. Rovněž nemohla uspět další námitka hmotně právního charakteru, tj. že v případě druhého přestupku, kde byl žalobce změřen po odjezdu z místa kontroly, již vozidlo neřídil, když žalovaný správně hodnotil provedený důkaz svědeckou výpovědí zmíněného strážníka, ze které vyplývá, že sice v případě druhého měření nedošlo již k následnému zastavení a opětovnému ztotožnění řidiče měřeného vozidla, ale že uvedená skutečnost byla následně prokázána výpovědí tohoto svědka, který uvedl: „... *pan P. měl ještě*

spolujezdce na vedlejším sedadle. Po celou dobu nevystoupili z vozidla, co kolega V. ukončil projednávání věci s tímto řidičem, podotýkám, že řekl, že nic podepisovat nebude, pak zavřel okénko auta a odpůrce se rozjel, silně akceleroval, takže jsem jej znovu změřil a opět rychlost překročil ...“ Z toho jednoznačně vyplývá, že správní orgány správně dospěly k závěru, že k výměně řidiče se spolujezdcem nedošlo, že řidičem měřeného vozidla při odjezdu byl opět žalobce, proto správně bylo nadbytečné provádět jakékoliv další důkazy.

Rovněž bývá i oblíbenou námitkou žalobců v daných věcech námitka nedodržení úhlu 0% při měření (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 52A 34/2014). Tvzení o nedodržení měřicího úhlu 0% je zcestné. Jednak žalobce neuvádí, kde konkrétně v návodu k obsluze měřicího zařízení tento požadavek je obsažen, když samo tvrzení o nedodržení 0% úhlu je nesmyslné. Už z logiky věci vyplývá, že tzv. 0% nemůže být dodržen, protože by měřící zařízení muselo stát uprostřed jízdního pruhu, ve kterém by se muselo zároveň pohybovat měřené vozidlo, přičemž měřící zařízení (z logiky věci) se vždy musí nacházet mimo jízdní pruh a provádění měření se realizuje vždy poněkud šikmo vzhledem k vlastní dráze měřeného vozidla, přičemž podstatná je skutečnost, aby byl zaměřovací terč (záměrný kříž) měřicího zařízení zaměřený na měřené vozidlo, což se v daném případě také stalo. Tento závěr týkající se této námitky uvedl podepsaný soud i v rozsudku týkajícím se věci řízení pod sp. zn. 52A 34/2014, přičemž NSS tento závěr potvrdil v rozsudku č.j. 4As 63/2015-52.

Fotografie obsažená v žalobě nemá žádnou vypovídající hodnotu, když z ní vůbec nevyplývá, že zakroužkovaná osoba vzadu za vozidlem by byl žalobce, který by si v okamžiku pořízení této fotografie vyměňoval údajně místo se svým spolujezdcem, nic takového ze svědecké výpovědi zasahujícího strážníka nevyplývalo, navíc tato fotografie neumožňuje identifikaci této osoby. Rovněž žalobcem zmíněný dokument o údajných chybách při měření laserovými rychloměry (případ řešený rozsudkem v „*Ohlu*“ a dokument BBC) se nevztahují k danému případu, takových různých dokumentů o měřících zařízeních lze za pomoci příslušného internetového vyhledávače najít mnoho, stále se však nejedná o důvodnou pochybnost, ale o spekulativní hypotézu ze strany žalobce, kterou se snaží vzbudit tuto důvodnou pochybnost u správních orgánů a potažmo u soudu, kdy takových různých spekulativních námitkách má zmíněný zmocněnec či potažmo žalobce ve svém „arsenálu“ zřejmě nepřehledné množství. Uvedení odkazu na zmíněný dokument však neznamená, jak se zřejmě mylně domnívá zástupce žalobce, že v ten moment by byl správní orgán povinen prověřovat i za pomoci dokazování to, že se v dané věci jednalo o stejný případ, to by totiž správní orgán musel prověřovat každou žalobcem vznesenou spekulativní hypotézu o nesprávnosti měření, čili by již neprokazoval vinu žalobce, ale jeho nevinu (viz výše zmíněné rozhodnutí Ústavního soudu). Samozřejmě žalobci se jedná o to, aby takovými spekulativními hypotézami vyvolal potřebu aplikovat zásadu *in dubio pro reo* (srov. např. odst. 91 žaloby). K tomu, aby správní orgán či potažmo soud prováděl důkaz za účelem prokázání nevinu žalobce, nepostačuje vznesení jakékoliv účelové a hypotetické námitky, ale žalobce v tom musí unést své důkazní břemeno (argumentace soudu viz výše), tedy musí vznést důvodnou pochybnost, nikoliv účelovou a spekulativní námitku. Žalovaný tak správně zkonstatoval v žalovaném rozhodnutí, že *„provedená měření byla provedena za použití měřicího zařízení UNICAM LIDAR 5-KN, který byl dle ověřovacího listu č. 8012-OL-70199-14 schválený a kalibrováný, dále že jej v souladu s manuálem obsluhovala osoba k tomu řádně proškolená (osvědčení o oprávněnosti strážníka obsluhovat dané měřící zařízení) a že měření byla provedena v úseku v tom schváleném orgánu Policie ČR (stanovisko orgánu Policie ČR určující úseky pro provádění měření rychlostí Městskou policií Pardubice). S ohledem na*

uvedené skutečnosti odvolací orgán považuje navrhovaný důkaz, tj. provést vyšetřovací pokus za přítomnosti vyškolené osoby kužívání přístroje, při kterém budou provedeny testy popisované v dokumentu BBC, za bezpředmětné. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje a nemíní se dále zabývat další podrobnou polemikou s rozsáhlou argumentací žalobce, která se týká hmotně právních námitek. K tomu lze snad pouze poznamenat, že správní orgán nebyl povinen „nechat přezkoušet“ stanovené měřidlo, jak požadoval údajně žalobce (bod 97 žaloby), když dle § 9 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, ověřením měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Správní orgán přece nebyl povinen prověřovat, respektive ověřovat zmíněné měřicí zařízení, když toto již ověřeno bylo a žalobce nevzněl žádnou důvodnou pochybnost o nefunkčnosti tohoto přístroje, či o možném pochybení (ustavení rychloměru na údajně nestabilní „trojnožce“, vliv údajně poničené karosérie policejního vozidla) a vlivu na výsledky měření, kdy v daném případě je třeba poukázat na zmíněnou automatickou funkci měřicího zařízení, navíc z popisu kontroly měřeného vozidla a jeho řidiče zasahujícím strážníkem nevyplyvá, že by žalobce nějak zkoumal „stabilitu trojnožky“ a všiml si i údajně „poničené karosérie“. Jednání žalobce při silniční kontrole svědčí pouze o existenci jeho spěchu a odporu proti silniční kontrole, při které se „hrdinsky“ zmožil pouze na odmítnutí podpisu záznamu o podezření z přestupku a byl dokonce schopen ignorovat skutečnost, že se již takového přestupku dopustil, kdy po provedení kontroly se prudce rozjel a „silně akceleroval“ (jak uvedl zasahující strážník Š.) a to tak, že překročil opět nejvyšší povolenou rychlost, takže se zřejmě těžko sám věnoval zkoumání měřicího zařízení (ostatně ani v žalobě neuvádí, zda se jedná o vlastní poznatek, když spíše lze v souladu s výše zmíněnými zkušenostmi podepsaného soudu s uváděním spekulativních námitek zmocněnce J. důvodně tvrdit, že se jedná o účelovou, nepravdivou informaci, tedy opět o spekulativní námitku). Rovněž za účelovou a spekulativní námitku považuje soud tvrzení zástupce žalobce v žalobě a potažmo zmocněnce v přestupkovém řízení, která obsahuje verzi o tom, že zde existovala okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání, tedy že žalobce překročil rychlost z důvodů, že se chtěl „zařadit do pravého pruhu, avšak vozidlo, před které se chtěl zařadit, náhle zrychlilo, v důsledku čehož musel žalobce taktéž zvýšit rychlost, aby mohl manévr (přejezd z pruhu do pruhu) dokončit“. Logické přece je, že kdyby k takové události skutečně došlo, takže by se žalobce bránil hned, tedy by to uvedl ve svém vyjádření v záznamu o podezření z přestupku, v tom se lze se žalovaným zcela ztotožnit. Navíc však i kdyby k takovému žalobcem popsanému případu skutečně došlo, o žádnou okolnost „vylučující protiprávnost“ by se nemohlo jednat a taková námitka svědčí o tom, že buď se jedná o účelovou námitku ze strany zmocněnce žalobce J. a zástupce žalobce Mgr. Topola, neboť jim musí být známo ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích, zároveň je podle § 4 písm. a) povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní ..., své chování je povinen přizpůsobit zejména ... situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Žalobce tedy měl vědět, že projíždí úsekem, kde je dovolená maximální rychlost jízdy do 50 km/h, měl sledovat rychlost svého vozidla na tachometru, plně se věnovat řízení a reagovat na situaci v silničním provozu tak, aby sledoval jednotlivé děje v určitém čase a s určitou pravidelností, tedy musel přece počítat i s případným zrychlením vozidla údajně jedoucím v jízdním pruhu, před které se chtěl zařadit a měl tedy zvolit tento jízdní manévr tak, aby při dodržení zmíněných povinností jako

účastníka provozu na pozemních komunikacích a řidiče nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, ani případný pocit ohrožení nemohl zbavit žalobce povinnosti sledovat rychlost jízdy a nemohl jej zbavit povinnosti dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci. Navíc podle ust. § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého předjíždí, tedy žalobce měl dbát zvýšené pozornosti a zvolit předjížděcí manévry tak, aby se mohl zařadit bezpečně před předjížděné vozidlo i v případě jeho neočekávaného zrychlení, přičemž z popsané situace žalobcem nevyplývá, že by nutně musel reagovat na zvýšení rychlosti tohoto jiného vozidla tak, že sám zvýší rychlost (např. nemusel předjížděcí manévry dokončovat, v autě zmíněné značky jsou jistě dobré brzdy, které mohl použít). Krajský soud však uvádí tuto argumentaci jen pro případ, že by taková námitka nebyla pouze účelová, což se v daném případě nestalo, ostatně jako obvykle v obdobných případech takových spekulativních a účelových námitek vznášených zmocněncem J. a obhajovaných posléze advokátem Mgr. Topolem v žalobách a často dále u soudu Mgr. Václavem Voříškem, který zastoupení přebírá. Žalobní body, ve kterých jsou tyto námitky obsaženy v žalobě (okolnost vylučující protiprávnost, neprokázání totožnosti řidiče v případě přestupku dle výroku II. rozhodnutí, nesprávně provedené měření, chyby při měření „laserovými rychloměry“), tak považuje krajský soud za nedůvodné.

K námitkám procesně právního charakteru (žalobní body označené jako „nedostatečné určení místa spáchání ve výroku, „opomenutý důkaz“, „absence formy zavinění“, „neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí“, „neuložení sankce spočívající v zákazu činnosti“ a „neoprávněné měření rychlosti na daném úseku“) soud uvádí, že je nepovažuje za důvodné:

Námitku nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku uvedl žalobce již v přestupkovém řízení, přičemž proto bylo podstatné, jak se s ní vypořádal žalovaný. Ten k ní uvedl následující závěr:

„Co se týče první námitky zástupce, tedy nedostatečného určení místa spáchání přestupků, odvolací orgán uvádí, že je pravdou, že místo přestupků ve výroku napadeného rozhodnutí není blíže konkretizováno. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno pod bodem č. 1 a 2: „...v ul. Hradecká v Pardubicích, ve směru od Masarykova nám. k místní části Polabiny...“ s rozdílem, že v bodu č. 1 se jednalo o změření rychlosti na příjezdu ke stanovišti Městské policie Pardubice a v bodu č. 2 na odjezdu od tohoto stanoviště. Odvolací orgán dále uvádí, že v oznámení o podezření ze spáchání přestupků (list č. 1 spisu) je konstatováno, že měření probíhalo ze stanoviště hlídky Městské policie Pardubice: „...na odstavné ploše za mostem P. Wonky při jízdě od Masarykova náměstí k místní části Polabiny.“ Uvedená skutečnost je rovněž potvrzena výpovědí svědka (listy č. 105-107 spisu) a dále je uvedena i v odůvodnění napadeného rozhodnutí (list č. 5 napadeného rozhodnutí). Z fotodokumentace přestupkového jednání obviněného je pak zřejmé, že k přestupkovému jednání pod bodem č. 1) došlo ve vzdálenosti 149 m od stanoviště hlídky a k přestupkovému jednání pod bodem č. 2) došlo ve vzdálenosti 73 m od stanoviště hlídky. Dle názoru odvolacího orgánu se nejedná o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, s ohledem na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí a dalšího spisového materiálu je zřejmé, kde přesně došlo k měření výše uvedeného vozidla. Mimo jiné odvolací orgán uvádí, že ani námitka, že obviněný mohl být měřen v úseku platnosti dopravní značky č. B20a (Nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h), která se údajně nachází na ulici Hradecká, se neuplatní. Na dostupných internetových

stránkách (www.google.cz/maps) je zřejmé, že po celé délce ulice Hradecká, ve směru jízdy obviněného není umístěna dopravní značka, která by zvyšovala nejvyšší dovolenou rychlost, která je v obci stanovena v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedená skutečnost ani není zřejmá ze stanoviska orgánu Policie ČR určujícího úseky pro provádění měření rychlosti Městskou policií Pardubice (listy č. 9-13 spisu). Z uvedeného důvodu se navrhopovaný výslech spolujezdce, který měl uvedenou skutečnost potvrdit, jeví odvolacímu orgánu jako neúčelný a nadbytečný.“

S uvedeným závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje, když rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, kterých je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, č.j. 6A 1/2011-73), přičemž v daném případě skutek je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem vymezit a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným, a aby tudíž byla dodržena zásada ne bis in idem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17.7.2002, sp. zn. II. ÚS144/02). Zároveň je třeba konstatovat, že žalobce neuvedl žádnou důvodnou pochybnost o tom, že by se v místě měření nacházela zmíněná dopravní značka B20A, žalobce v podstatě obvinil neprávem policisty z nesprávně provedeného měření. Z výslechu svědka strážníka P.Š. naopak vyplývá, že v daném místě byla povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by v daném místě byla zmíněnou dopravní značkou povolena nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Ostatně je logické, že by takovou námitku vznesl žalobce hned při kontrole, tj. do záznamu o podezření z přestupku, tj. že by se hned bránil a upozornil by na to, že strážníci provádějící měření v rozporu s dopravním značením (ostatně sám žalobce ani neuvedl ve kterém místě se tato dopravní značka měla nacházet a neuvedl k ní žádný věrohodný důkaz, za který nelze považovat jen výslech spolujezdce), tuto námitku považuje krajský soud rovněž za účelovou, která nevybočuje ze spekulativnosti námitek žalobce, respektive jeho zmocněnce a zástupce (ostatně takovou námitku běžně uvádí zástupce žalobce až dokonce často i v soudním řízení, kdy například v jednom případě navrhoval provést důkaz výslechem a čestným prohlášením bratrů J. a P. K., kteří podnikají v „oboru“ pojišťování řidičů proti pokutám, jak je známo soudu z jeho rozhodovací činnosti, kdy tito bratři údajně prováděli kontrolu, jak Policie ČR provádí měření rychlosti, přelepili proto dopravní značky omezující rychlost v místě měření a tím údajně „zneplatnili“ dopravní značení v místě měření, tedy s těmito různými verzemi účelového charakteru má zdejší soud již bohaté zkušenosti). Samozřejmě vždy nelze vyloučit případné pochybení policistů, respektive strážníků městské policie provádějících měření, avšak vzhledem k uvedeným skutečnostem se lze důvodně domnívat, že se jedná v případě této námítky o součást účelové obstrukční strategie, nic více. Proto je již vyložene nadbytečným a formálním požadavkem zástupce žalobce, aby v rozhodnutí žalovaného byly podrobně uvedeny úvahy správních orgánů, proč nebyly provedeny navržené důkazní prostředky. Z tohoto hlediska plně postačovalo, když žalovaný uvedl výše zmíněný závěr s tím, že výslech spolujezdce se jevil jako neúčelný a nadbytečný, z uvedené argumentace žalovaného rovněž vyplývá, i když implicitně, že nebylo třeba provádět jakékoliv dokazování, tedy i „ohledání“ místa nelze provádět zpětně k datu prováděného měření, navíc je podepsanému soudci známo, že nikdy v daném místě měření nebyla umístěna zmíněná dopravní značka B20A, když daným místem téměř každý den projíždí a lze důvodně pochybovat, že by právě v den měření bylo v místě, které se nachází v podstatě v centru města Pardubic, umožněno se pohybovat rychlostí vyšší než 50km/h v důsledku umístění takové

dopravní značky. Skutkový stav věci považoval soud za dostatečně spolehlivě zjištěný a neprováděl proto jakékoliv další dokazování.

Rovněž další námitky v žalobních bodech (absence formy zavinění) a „*neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí*“ jsou již pro obdobné žaloby typické. Tyto námitky uplatnil žalobce v přestupkovém řízení a žalovaný správně uvedl, že (i když stručně) „*napadené rozhodnutí ve své výrokové části obsahuje formu zavinění u obou dvou spáchaných přestupků*“, a že „*pokud jde o neuvedení výše bodů za spáchané přestupky do výroku rozhodnutí, nezakládá tato skutečnost nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“. Rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 30.9.2015, č.j. 6As 114/2014-55 takový požadavek nestanovil, když pouze konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů registru řidičů je trestem, což však uvedl ve vztahu k použití principu zákazu retroaktivity v neprospěch přestupce. Otázkou oznámení provedení záznamu stanoveného počtu bodů se pak NSS zabýval pouze „*de lege ferenda*“, za účelem lepší informovanosti účastníka, jak správně uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Ostatně podobná právní úprava takový požadavek sama o sobě nestanoví. V případě žalobního bodu „*neuložení sankce spočívající v zákazu činnosti*“ se soud ztotožnil s názorem žalovaného, podle něhož „*v daném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19.2.2016*“, přičemž „*z uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu vyplývá, že aby mohlo být aplikováno, musí dojít během 12 po sobě jdoucích měsíců k opakovanému spáchání přestupku, v tomto případě dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 shodného zákona, ale musí se jednat o řízení pravomocně ukončené. V daném případě tomu tak nebylo a tato skutečnost nevyplývala ani z výpisu z registru řidičů (listy č. 38, 39 spisu), a proto nemohlo v rámci řízení o výše uvedených přestupcích dojít k uložení sankce zákazu činnosti, jak se zástupce obviněného mylně domnívá*“. Liché jsou i námitky obsažené v žalobním bodu „*neoprávněné měření rychlosti na daném úseku*“. Za spekulativní tvrzení lze rovněž, jako ostatně obvykle, považovat tvrzení žalobce, že „*účelem měření nebylo zvýšit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ale šlo zjevně o to, aby městská policie mohla pokutovat řidiče*“. Takový závěr vyvodil žalobce z toho, že byl změřen při odjezdu z kontroly. To už snad nemyslí zástupce žalobce ani vážně. Jestliže, jak uvedl strážník svědek P.Š., „*poté co kolega V. ukončil projednávání s tímto řidičem, podotýkám, že řekl, že nic podepisovat nebude, tak zavřel okénko auta a prudce se rozjel, silně akceleroval, takže jsem jej znovu změřil a opět rychlost překročil*“, tak přece z toho jasně vyplývá, zcela logický následný postup strážníka městské policie za účelem odhalování přestupkových jednání a potrestání přestupců z důvodu bezpečnosti silničního provozu, přičemž právě tímto postupem je realizována ochrana bezpečnosti ostatních účastníků silničního provozu. Naskýtá se otázka, kdyby se v daném místě např. zástupce žalobce pohyboval a takto „*silně akcelerující*“ řidič jej srazil, tak, zda by i v tomto případě tvrdil, že měření rychlosti bylo prováděno za účelem „*pokutování řidiče*“. V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že žalobce žádal o doplnění spisu o informace týkající se provádění měření, takové měření může dnes policie provádět ex lege a soud nemusí zástupci žalobce vysvětlovat, že by pro provádění takového měření musela být prováděna nějaká analýza hodnotící vhodnost měření v daném místě atd. Ve spise je založeno stanovisko Policie ČR k měření městskou policií v daném místě. V rámci ústního jednání byl čten listinný důkaz včetně tohoto stanoviska, tento podklad nebyl opomenut, jak mylně tvrdí žalobce. Rovněž pochybnosti žalobce o existenci tohoto stanoviska považuje soud za spekulativní, účelové, se snahou dosáhnout zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž k takovému postupu dle soudu nevznikl důvod. Uvedenou spekulativní námitku o nedostatečném podkladu pro provádění měření

považuje soud za nadbytečnou, předmětem přestupkového řízení není, aby byly „prověřovány“ všechny formální náležitosti takového stanoviska. Pokud se týče „oprávněnosti“ strážníků městské policie k provádění měření, tak zřejmě žalobce přehlédl, že městská policie může provádět měření ex lege, navíc součástí spisu je i osvědčení o proškolení z ovládání rychloměru strážníka provádějícího měření. Rovněž tento žalobní bod považuje soud samozřejmě za nedůvodný. Rovněž soud nezjistil vady způsobující nezákonnost žalovaného rozhodnutí týkající se projednání obou přestupků ve společném řízení, jak tvrdil žalobce v žalobním bodu jako „*neprojednání přestupku ve společném řízení*“. Kdyby se správní orgány zabývaly jinými jednáními žalobce, než které byly předmětem žalovaného rozhodnutí, tak by se mohlo jednat o nečinnost správního orgánu, přičemž v tomto řízení není předmětem nečinnost správního orgánu, ale přezkum žalovaného rozhodnutí, tj. rozhodnutí o zmíněných přestupcích, ty žalobce spáchal, byla dostatečně prokázána jeho vina a zároveň žádný formální nedostatek nemohl být v daném případě důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení §60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se tohoto práva vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. června 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová